

๑๕๗

อกเกือบหัก
แอบ
รัก
คุณสามี
My Husband in Law
นาวาร้อยแก้ว

ดวงตาเจ้าดังดวงดาวที่ท้อแสง เหมือนกลิ่นแก๊สวางบรจงให้หลงใหล
แล้วดวงใจเล่าหนอเจ้ารออีก จึงมีเคยมองหญิงใดในโลกา

พิมพ์ครั้งที่ ๑๓

Love Square ลำดับที่ ๑๕๑

My Husband-in-Law

อกเกือบหักแอบรักคุณสามี

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๙๙๖๙, ๙๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๕๒๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๒๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๒๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวนลิขสิทธิ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2429-7

พิมพ์ครั้งแรก	ตุลาคม ๒๕๕๗	พิมพ์ครั้งที่ ๒-๓	พ.ศ. ๒๕๕๗
พิมพ์ครั้งที่ ๔-๗	พ.ศ. ๒๕๕๘	พิมพ์ครั้งที่ ๘-๑๐	พ.ศ. ๒๕๕๙
พิมพ์ครั้งที่ ๑๑	กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐	พิมพ์ครั้งที่ ๑๒	มกราคม ๒๕๖๑
พิมพ์ครั้งที่ ๑๓	มีนาคม ๒๕๖๑	พิมพ์ครั้งที่ ๑๔	สิงหาคม ๒๕๖๑
พิมพ์ครั้งที่ ๑๕	ตุลาคม ๒๕๖๑	พิมพ์ครั้งที่ ๑๖	พฤศจิกายน ๒๕๖๑
พิมพ์ครั้งที่ ๑๗	กรกฎาคม ๒๕๖๒		

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ลักษณะ ธานีกุล.

My husband-in-law อกเกือบหักแอบรักคุณสามี / นาวาร้อยกวี เขียน. –
พิมพ์ครั้งที่ 17. – กรุงเทพฯ: อรุณ, อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, 2562.

(8), 618 หน้า. (Love Square ลำดับที่ 151)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อเรื่อง: อกเกือบหักแอบรักคุณสามี.
III. ชื่อชุด. X. นาวาร้อยกวี.

นว ๑6๓6 2562

DDC 823.913

ISBN 978-616-18-2429-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจวงโจรัมย์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ ดิสคอร์ด • รองบรรณาธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพรัตน์, สิริกานต์ ผลงม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิทวรรณ

บรรณาธิการ วิกันดา เต็มอกบัวขาว • บรรณาธิการต้นฉบับ สุนันหา แซ่เฮง • เลขานุการ ศศิธร เอมอ้อม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม กุศล คงสวัสดิ์
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร ส่องมาก กักตร์วิไลย์ • คอมพิวเตอร์ วินิชศรีนทร์ แสนหอม, รัชฎากร ศรพรหมฉาย
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดีจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๙๐๐๐, ๐-๒๕๒๒-๑๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๕๒๓-๒๗๕๒, ๐-๒๕๒๔-๑๓๘๕

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรรม ต่าบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๙-๙๒๒๒, ๐-๒๕๔๙-๙๕๐๐-๖

Homepage: <http://www.nainn.com>

ราคา ๓๙๕ บาท

โลกส่วนตัว

ความรัก มีมากมายหลายรูปแบบ เกิดขึ้นและดับไปนับครั้งไม่ถ้วนบนโลกที่หมุนอยู่ใบนี้ จะมีสักกี่ครั้งนะ ที่รักจะคงอยู่กับเราตลอดไป

‘กาลครั้งหนึ่ง เมื่อคนสองคนเดินทางมาเจอกัน แล้ววันหนึ่งทั้งคู่ก็ไม่เคยพบรจากกันไปในอีกเลย’

คำพูดเหล่านี้ สำหรับเขาคงเป็นเพียงนิทานที่เอาไว้อ่านให้เด็กฟัง เพราะบนโลกสีเทาๆ ของเขา...

‘รักแท้ที่เสาะหา ยากนักที่จะมีอยู่จริง’

ดีห่ากว่าแล้ว หลายชีวิตกำลังเริ่มต้นในเช้าวันใหม่ แต่สำหรับเธอรวิวัฒน์... มันเพิ่งจะจบลงไปได้ไม่นาน

ภายในห้องนอนบนคอนโดทรูกลงเมือง ม่านหนาถูกปิดสนิทไม่ให้แสงรำไรจากโลกภายนอกเล็ดลอดเข้ามา ร่างเฝ้ายามที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวพันห่มนั้นเหม่อลอยเดินออกจากห้องน้ำ แล้วเข้ามาโอบร่างสูงใหญ่ที่ยืนหันหลังอยู่ข้างเตียงยับยู่ยี่

“น้องเรียร จะรีบกลับทำไม่นักหนา ค้างด้วยกันก่อนสิ”

เสียงหวานนั้นเอ่ยว่าวอนสถาปนิกหนุ่มรุ่นน้องที่อายุห่างกันหลายปี ทั้งสองเจอกันเพียงไม่กี่ครั้งหลังจากล้มมนาร่วมระหว่างบริษัท แต่เขากลับทำให้เธอนึกอยากเคี้ยวหญ้าอ่อนขึ้นมาซะอย่างนั้น

“คงไม่ต้องค้างแล้วมั้งครับ เพราะนี่ก็จะเข้าอยู่แล้ว”

น้ำเสียงเย็นชายังคงเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวอันเด่นชัดของอีกฝ่าย พอ ๆ กับบุคลิกที่ทั้งสะตูดตาและสะตูดใจเมื่อแรกเห็น ใครต่อใครต่างบอกกันปากต่อปากเรื่องความสามารถและเสน่ห์ชวนให้หัวใจละลาย น่าเสียดายที่เจ้าตัวไม่ยินดียินร้ายกับตำแหน่งใหม่ซึ่งบริษัทของเขอบอบเสนอให้

...จนเธอต้องลากเขาขึ้นเตียงเพื่อขอกุญเป็นการส่วนตัว

“ไม่แคร์กันบ้างเลยนะ” เสียงนั้นกระซิบยั่วที่ข้างหู แม้วัยของหญิงสาวจะล่วงเลยมาสามสิบกว่าแล้ว แต่เธอก็ไม่เคยปล่อยร่างกายให้ร่วงโรยไปตามกาลเวลา ยังคงรักษาความงามสะพรั่งไว้ได้เป็นอย่างดี แต่สุดท้าย สิ่งที่ทำกับเขาเมื่อคืนนั้นก็ไม่ได้ช่วยให้สถาปนิกที่เจ้านายเธอต้องการตัวยอมเปลี่ยนใจ

แค่นี้ก็ก้าวไกลมถิด เธอคิด

เจ้าของเสียงหวานหัวเราะในลำคออย่างพึงพอใจ เล็บสีแดงสดจับปลายคางขาวจัดนั้นให้หันกลับมา แล้วกดริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีเลือดนกลงบนปากสีแดงเรื่อโดยธรรมชาติอย่างอดใจไม่ไหว มือหนาที่กำลังติดกระดุมเสื้ออยู่จึงต้องหยุดลง เพราะถูกคันจิ้งหะตัวยวบยวบอันตูดตีตม

สุดท้ายคนที่คิดจะกลับบ้านจึงต้องล้มตัวลงบนเตียงอีกครั้ง

กว่าเรียกรวีณจะกลับถึงบ้านสวนย่านชานเมืองก็เกือบแปดโมงเช้า เขาแทบไม่ได้นอนมาทั้งคืน แล้วยังต้องมาหงุดหงิดกับรอยยิ้มแป้นเล่นของคนในชุดผ้ากันเปื้อน ที่กำลังกลิ่นเข้ากับสภาพของเขาเมื่อก้าวลงมาจากรถ

“นี่ถ้าโกไม่ขัน สงสัยจะหาทางกลับบ้านไม่เจอนะคะนี่”

เพราะไม่อยากจะเขกบาลใครแต่เช้าจึงตั้งใจจะขึ้นไปนอนเลย แต่กลิ่นหอม ๆ ของกับข้าวที่โชนมาจากในครัวที่ยายเมยเดินหายกลับเข้าไป ก็ทำให้เขานึกเปลี่ยนใจเพราะห้องที่ว่างมาหลายชั่วโมง

“มีอะไรกินมั่ง” เจ้าของเสียงขมิบปวงชะงักขำมึนไหลแม่ครัวไปคว่ำว่ามีอะไรอยู่บนเตา

“ออมเสีต มะระยัดไส้ เต้าหู้ทรงเครื่อง เหลือจากใส่บาตรคะ เมยกำลังทำแกงเลียงกึ่งเพิ่มไว้กินตอนกลางวัน”

แม่ครัวประจำบ้านสาธยาย พร้อมกับยกหม้อมระยัดไล่ไล่ให้หอมที่
อุ่นใหม่อีกรอบลงจากเตา

แม้จะวงแค่นั้น แต่คนที่ยังไม่ได้นอนก็เดินดุ่มๆ ไปคดข้าวใส่จาน
แล้วไปนั่งรอที่โต๊ะหน้าทีวีพร้อมซ้อนล้อม

“ความหิวชนทุกอย่างจริงๆ” น้ำเสียงใสๆ ล้อเลียนหมီးแพนด้าตัวเหลือง
ที่นั่งวงรอกับข้าว

แม่คุณชายประจำบ้านจะตัวดำสลายตาขุ่นมามอง แต่แม่ครัวก็ยังคงยิ้มร่าเรียง
ได้อยู่เหมือนเคย พร้อมนำทุกอย่างมาเสิร์ฟให้

หาอะไรให้คุณชายทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงตาโอ๊วะ ลู่น้ำตาลแดง
พันทาง สมาชิกอีกตัวของบ้านได้อิมอรอยบ้าง มันกระดิกหางตุ๊กตึกเมื่อมีข้าวคลุก
น่องไก่พูนจานมาวางไว้ตรงหน้า

แม่ครัวประจำบ้านรอกจนกระทั่งเพื่อนสี่ขากินเสร็จ ถึงได้พากันออกไปเดินเล่น
ในสวนต่อ

ส่วนเธียรวัฒน์หลังจากที่ฟาดทุกอย่างจนเรียบ ก็แทบกลานขึ้นไปข้างบน
แล้วนอนหลับสนิทเหมือนตาย

ณ ห้องประชุมใหญ่ของบริษัทไทยแปซิฟิกดีเวลลอปเม้นท์ หรือทีพีซี บริษัท
รับเหมาก่อสร้างทั้งภายในและภายนอกประเทศอันลือชื่อ

เธียรวัฒน์นั่งอยู่ในที่ประชุมท่ามกลางบอร์ดระดับสูง สถาปนิกและวิศวกร
ระดับหัวหน้างาน เขาถูกเรียกตัวเข้ามาให้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องการปรับเปลี่ยน
ภายในครั้งใหญ่ขององค์กร เพื่อรับมือกับภาวะเศรษฐกิจที่กำลังผันผวน และ
การแข่งขันด้านอสังหาริมทรัพย์ที่พุ่งสูง ทำให้ทีพีซีมีนโยบายที่จะรวมกิจการ
กับบริษัทอื่น เพื่อครองส่วนแบ่งการตลาดให้มากขึ้นและทิ้งห่างคู่แข่งสำคัญ
การเดินเกมครั้งนี้ต้องอาศัยจุดแข็งของแต่ละบริษัทผนวกเข้าไว้ด้วยกัน โดยหาก
ตัวสำคัญหนึ่งในนั้นก็คือ ‘เธียรวัฒน์’ หรือที่ใครต่อใครเรียกกันว่า ‘เต๋อเธียร’

‘เธียร’ เป็นชื่อเล่นของเขา ส่วน ‘เต๋อ’ เป็นคำย่อที่มาจากอาร์คิเท็คต์
เพื่อระบุตัวว่าคุณคนนั้นมาจากแผนกสถาปนิก อันเป็นแผนกที่งานยุ่งที่สุดของ

บริษัท ตามมาติดๆ ด้วยแผนกวิศวกรรม

เถียรวัฒน์จะนั่งฟังอยู่เงียบๆ ที่ริมสุดของห้องเสมอ และไม่เคยมาร่วมแสดงความคิดเห็นใดๆ แต่ทุกคนในที่นี้ก็ตระหนักดีว่า ความสามารถของเขาสำคัญมากพอที่จะกำหนดความเป็นไปของบริษัทได้ ด้วยเหตุนี้ บริษัทคู่แข่งจึงมักแอบส่งคนมาเฝ้าจับข้อผิดพลาดต่างๆ ซึ่งบางครั้งก็ไม่ได้รอดพ้นสายตาของผู้ใหญ่ที่เฝ้ามอง

สายตาหนึ่งสงบทอดมองกระดาษสองสามแผ่นที่บอกรายละเอียดหัวข้อประชุมแบบผ่านๆ เขาไม่ได้สนใจจะอ่านมันเลยด้วยซ้ำ เพราะในหัวมีแต่งานที่ยังทำค้างเอาไว้

จนเมื่อจบการประชุม ทุกคนจึงพากันแยกย้ายกลับแผนกของตน

“เหนื่อยหรอ นั่งเงียบเชียว” บริพงษ์หรือเต็คเบียร์เอ่ยถามเพื่อนซึ่งตั้งแต่มัธยมเรียนมหาวิทยาลัยระหว่างเดินกลับแผนก

คนถูกถามไม่พูดอะไร แต่อาศัยพยักหน้าแทน เขาเหนื่อยที่ต้องหอบงานกลับไปทำที่บ้านและอดหลับอดนอนมาหลายคืน บริพงษ์ตบไหล่อย่างนึกเห็นใจกับสีหน้าที่อิดโรย แม้จะไม่ได้ลงโปรเจกต์เดียวกัน แต่ก็พอจะเห็นว่าเถียรวัฒน์ก็มึนหน้ามึนตาทำงานงุดๆ มาหลายวันแล้ว

คนอย่างไอ้เถียร ถ้าพูดถึงรูปร่างหน้าตาและหน่วยก้าน ไม่ว่ามันจะเดินไปทางไหนก็มักจะเป็นจุดเด่นได้เสมอ ตัวสูง หลังไหลตรง ผิวขาวจัด ปากแดง ละเอียดจนผู้หญิงยังอิจฉา คิ้วเข้ม ตาโตดำสนิท ตาสองชั้นที่หลบในหน่อยๆ และหางตายาวรีตามเชื้อสายจีนที่ปนอยู่มากว่าครึ่ง แคนนี้ก็สะกดทุกสายตาให้ต้องเหลียวหลังมอง เรียกว่าสมบุรณ์แบบตั้งแต่หัวจดเท้า เว้นไว้แต่อย่างเดียวเท่านั้น...

อย่าให้มันพูด!

ข้อเสียข้อใหญ่ที่ลบเอาข้อดีทุกอย่างที่มันมีทิ้งไปเกือบหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนคอยอาสาหาพิสูจน์ข้อเท็จจริงนี้อยู่บ่อยๆ

พอเถียรวัฒน์กลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานต่อได้ไม่ทันไร บริพงษ์ก็เห็นแล้วว่าวันนี้มีคนมาทำพิสูจน์แล้วอีกหนึ่ง

สายตาของเต็คทั้งแผนกพุ่งไปยังสาวน้อยในชุดกระโปรงสีขาวที่ค่อยๆ

เดินกระมิดกระเมี้ยนไปยังโต๊ะที่เชียร์วัฒน์นั่งทำงานอยู่ ส่วนเจ้าของโต๊ะก็มัวแต่
หน้ามือคว่ำมือตออยู่กับการร่างแบบจนไม่สนใจมนุษย์มนาหน้าไหน

ทั้งแผนกริบสังรหัสพร้อมสะกิดเรียกกันอย่างรวดเร็ว

“พนันกันมัยห้าร้อย รายชื่ออยู่ถึงห้าคนที่เน่หนอน” สถาปนิกผั่งเมืองทำเพื่อน
ข้างๆ

“ซ่าว่าไม่ถึง” อีกคนแย้ง

“แต่ซ่าว่าเกิน น้องเขาน่ารัก สเป็คของชายไทยทุกคน” ทั้งกลุ่มวางพนัน
กันใหญ่ ระหว่างที่ห้องต่างแผนกยังคงอีกอึก ยืนบิดไปบิดมา ไม่รู้ว่าจะเริ่มพูด
อะไรกับเชียร์วัฒน์ก่อนดี

“เออ...พี่เชียร์คะ” สาวน้อยเอ่ยทักก่อนอย่างกล้าๆกลัวๆ โดยมีกลุ่ม
เพื่อนสาวคอยลุ้นกันอยู่ตรงประตูทางเข้าแผนก เพราะเธอมายืนอยู่ตรงนี้
ก็นานแล้ว แต่กลับไม่มีท่าทีว่าคนที่กำลังยุ่งจะเยหน้ามาดูเธอเลย

เหมือนมีคนพูดด้วย เชียร์วัฒน์ถึงได้เงยขึ้นมาดูว่าใคร

“ครับ” เขาเลิกคิ้วเมื่อไม่รู้จักคนที่มาหา เสียงที่ตอบรับนั้นหนึ่งสนธิหยิ่งกว่าน้ำ
ใหม่บ่อ ที่หากใครหย่อนหินเพียงแค่อันเล็กๆ ลงไป คลื่นสั่นมาก็เป็นได้ตามมาแน่!
ยิ่งเห็นอย่างนั้นยิ่งสร้างความกดดันให้คนที่มาหา

“เออ...คือ...เออ”

คนรอฟังอยู่จำต้องวางมือจากงาน เมื่อเห็นว่าน้องคนนี้มีปัญหาในการ
เรียบเรียงคำพูด มือหนาเริ่มหมุนดินสอเขียนแบบเพื่อรอฟังว่าเธอมีธุระอะไร

“เย็นนี้พี่เชียร์ว่างมั้ยคะ คือ...มดอยากชวนไปทานข้าวด้วยกันนะคะ มีเพื่อน
ไปกันหลายคน”

พอรู้เจตนาของการมา คนที่เสียเวลานั่งฟังจึงตอบกลับในทันที เพื่อเขาจะได้
ทำงานต่อให้เสร็จ

“ถ้าไม่ใช่ธุระเรื่องงาน ประสงค์อยู่ทางไหนครับน้อง”

ทั้งแผนกเงิบกริบพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย จนได้ยินแม้กระทั่งเสียง
เครื่องปรับอากาศ

สาวน้อยยืนซ็อกอยู่ตรงนั้นเป็นนาน ก่อนจะตั้งสติได้แล้ววิ่งออกไปจาก

แผนกทั้งน้ำตา จนเพื่อนๆ ที่รออยู่ตรงประตูต้องปลอบขวัญกันยกใหญ่

“ไม่ถึงห้านาทีจะ ง่ายมา”

“อะไรวะ อุตส่าห์เชียร์” คนแพ้นั้นไปค้อนสาวน้อยที่นึกว่าจะเป็นตัวเต็งของวันนี้

บริพงค์ได้แต่ส่ายหน้าระอาเรียรวังณ์ ถ้าเกิดเขาเป็นน้องคนนั้น คงได้เอารองเท้ายัดปากมันก่อนกลับแน่!

แต่ก็อย่างว่าแหละ ถึงวันนี้จะโดนหนักแค่ไหน ไม่กี่วันก็คงมีคนแฉมา ‘ลองของ’ กันอีกเรื่อยๆ จนที่นี้จะเปิดบ่อนพนันรายวันกันได้อยู่แล้ว

“เชียร์ เผลอๆ บ้างเหอะ เตี้ยวน้องเขาเสียใจแย่” บริพงค์เตือน

“มัวแต่ทำหน้าอใส่สาวๆ ระวังคานถามหาณะ” วิฑูรย์หรือเต็คตุน สถาปนิกคู่ซี้หนึ่งทำงานอยู่ใกล้ๆ ก็หันมาแซวด้วย เขาเป็นสมาชิกอีกคนของ ‘เดอะแก๊ง’ อันประกอบไปด้วย เต็คเชียร์ เต็คตุน เต็คเปียร์ และเต็คนีออต สิ่งตุรเทศที่ทั้งแผนกยกให้เป็นแชมป์ในเรื่องสร้างความปวดและเสียดใจให้กับแผนก

ซึ่งถึงจะขู่ว่าไปอย่างนั้น ตัวการใหญ่พิฆาตใจสาวๆ ก็ไม่เคยจะใส่ใจ แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเห็นหยิ่งๆ แบบนี้ พอเอาเข้าจริง ‘เรื่องอย่างว่า’ เชียร์วังณ์ก็ไม่เบาอยู่เหมือนกัน เพียงแต่เขาจะ ‘เลือก’ เฉพาะคนที่จะไม่สร้างปัญหาให้ภายหลังเท่านั้น

เวลาทั้งวันหมดไปกับการทำกราฟต์ ดินสอทุกแท่งพร้อมไม้บรรทัดรูปทรงต่างๆ ถูกหยิบมาใช้งานจนครบ งานที่รัดตัวอยู่ทุกวันทำให้เขาไม่มีเวลาคิดที่จะ ‘มีใคร’ มีบ้างนานๆ ทีที่นึกอยากผ่อนคลายและหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ ใส่ตัวตามประสาผู้ชายทั่วไป แต่ก็ไม่ถึงขั้นใจง่ายหรือกับใครก็ได้

เพราะสักๆ แล้วเขาเชื่อเสมอว่า เขากำลังรอคอยใครบางคนอยู่ ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าคุณคนนั้นจะมีตัวตนอยู่หรือไม่... เธอคนนั้นที่จะมาเป็นทุกอย่างที่เขาเฝ้ารอ

“เชียร์ รู้ข่าวหรือยังว่าบริษัทเรากำลังจะรวมกับแฮมมีอค” วิฑูรย์ชวนคุยไปเรื่อยเปื่อย

“รู้” เชียร์วังณ์ตอบสั้นๆ

“จะเมิร์จหรือจะเทคโอเวอร์ก็ไม่รู้เนาะ” นับวันที่พีชี่ก็ยิ่งขยายขนาดขึ้นไปเรื่อยๆ ส่วนหนึ่งก็เพราะไปกลืนบริษัทเล็กบริษัทน้อย จนเมื่อมีทุนมากขึ้นก็เอา

ตัวเองเข้าตลาดหุ้น แต่จุดเริ่มต้นจริงๆ นั้นมาจากการรวมตัวของสถาปนิกและวิศวกรที่มีฝีมือที่ร่วมกันก่อตั้งบริษัทนั่นเอง

ระหว่างที่คุยกันอยู่ หัวหน้าแผนกก็เรียกทุกคนมาประชุมด่วน เนื่องจากแบบที่ช่วยกันทำโดนดึงกลับมา แถมลูกค้ายังนัดว่าจะตามมาคุยถึงบริษัท

“ยังไงเราก็แก้ไขเป็นอย่างนั้นไม่ได้หรอก” เทียรวัลณ์ยืนยัน เมื่อได้ยินสิ่งที่ลูกค้าขอมมา

“นั่นเกรอเดียวกับเขาเองละกัน เพราะเขาไม่ได้มาคนเดียว...แต่มาพร้อมปรมาจารย์ด้านฮวงจุ้ย” เพื่อนที่ไปคุยกับลูกค้าบอกอย่างจนปัญญา

พอได้ยินอย่างนั้น สถาปนิกทุกคนแทบอยากเดินออกไปจากห้องประชุม เพราะไม่อยากได้ยินคำนี้ ว่ากันว่าการทำงานที่ราบรื่นที่สุด คือการทำงานโดยปราศจาก ‘ซินแส’

ในเมื่อบุคคลเหล่านั้นไม่สามารถออกแบบสร้างตึกสร้างสะพานเองได้ก็ต้องรอให้พวกเขาทั้งหลายระดมสมองคิดแบบออกมา สก๊อตซ์ภาพ วาดแปลนทำโมเดลกันให้เลียดตาแทบกระเด็นกันก่อน ดีไม่ดี ส่งงานให้วิศวกรเซ็นแบบจนได้อุ่นมัติ ดีฝั่ง ซิงเอ็น จนจะลงเสาเข็มกันอยู่แล้ว...

จากนั้น...ศาสตร์ลึกลับแห่งความเป็นสิริมงคลก็จะค่อยๆ คืบคลานเข้ามาครอบงำโปรเจกต์!!!

บุคคลเดียวที่รู้ลึนทุกสรรพสิ่งในจักรวาล ที่ซึ่งวิทยาศาสตร์ไม่สามารถเอื้อมถึงได้

บุคคลที่รู้ลึกทุกสิ่ง ทำได้ทุกอย่าง ‘ยกเว้นแต่ให้มันั่งเขียนแบบเอง’

บุคคลท่านนี้จะมาคอยชี้แนะ ท้วงติงสิ่งที่สถาปนิกทุกคนทำกันจนשריץ เรียบร้อยแล้วว่า มันอัปมงคลตรงไหน และต้องแก้เคล็ดยังไง แก้ไม่ถูกใจก็แก้ใหม่กันอีกรอบ บางงานแก้จนแบบเลอะคามือ ไม่เหลือเค้าเดิมที่อุตสาหะคิดกันมาตั้งแต่แรก

สถาปนิกทุกคนมีประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวมาแล้วทั้งนั้น บางคนโมโหถึงขั้นบ่นจะไปเข้าคอร์สเรียนวิชาฮวงจุ้ยมาแข่ง แต่อย่าทำเป็นเล่นไป เพราะเรื่องไปถึงหูผู้ใหญ่อีกกลับโดนบอกหน้าตาเฉยว่า ‘เป็นความคิดที่ดี’ และ

บอร์ดยังคงเคยเสนอในที่ประชุมให้ส่งสถาปนิกทั้งแผนกไปเรียนศาสตร์นี้ด้วย เพื่อช่วยลดความยุ่งยากในการทำงาน และเพิ่มความมั่นใจให้กับลูกค้า

ยังดีที่ไม่ผ่านอนุมัติ เลยอดกันมาได้ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว คงได้เห็นสถาปนิกบริษัทนี้ถือจานแปดทิศ ยืนหน้านิ้วไปทำงานไป

“มาก็ดีสิ กำลังเบือๆอยู่พอดี” เทียรวัฒน์ที่เมื่อสักครู่ยังหน้าหนึ่ง กลับปรากฏรอยยิ้มร้ายกาจบนริมฝีปากแทน

พอมีคนหาเรื่อง ก็ได้เรื่องจริงๆ

เมื่อลูกค้าพาชายวัยกลางคนที่แต่งตัวภูมิฐานมาพร้อมกระเป๋าหนังขัดมัน เอี่ยมอ่อง ทุกอย่างดูเป็นปกติ ยกเว้นเส้นผมสีเทาที่ถักเปียยาวเอาไว้ด้านหลัง

“คุณอาจจะเข้าใจยากนิดนึงนะ ฮวงจ้วยมันเป็นศาสตร์ชั้นสูง ที่อาจารย์ต้องให้แก้ใหม่ขนาดนี้ เพราะอาจารย์ผูกดวงตามหลักโหราศาสตร์ที่เกี่ยวกับคุณทรงภพ”

ซินแสเริ่มอ้าริมบาทใส่ที่ม่ออกแบบที่นั่งกันหน้าสลอนในห้องประชุม พลังหันไปอธิบายความเชื่อนี้ให้ผู้ที่เป็นเจ้าของโครงการ ซึ่งดูท่าว่าจะไหลไปตามน้ำไม่ว่าจะถูกแฉอะไร

“ตรงนี้แทนที่คุณจะทำเป็นทางออก คุณจะต้องชุดคลองเปิดกระแสมังกรน้ำให้ไหลสู่ตัวตึก จะได้เป็นมงคล”

“แต่ตรงนี้เป็นทางออกจากบันไดหนีไฟครับ...”

มีเสียงแทรกขึ้นมาหนึ่งๆท่ามกลางความเงียบจากฝั่งสถาปนิก ซินแสผู้มากประสบการณ์หันขวับตามเสียงไปมองว่าใครช่างกล้า!

จึงเห็นชายหนุ่มโหงวเฮ้งดีนั่งหน้าไม่ยินดียินร้ายอยู่ตรงนั้น

เทียรวัฒน์อธิบายต่อ แม้จะถูกสายตาของผู้ที่มากไปด้วยวัยมองมาอย่างไม่พอใจ

“หรือถ้าจะให้ชุดคลองจริงๆ ก็อาจจะต้องมีการปรับงบประมาณนิดหน่อย ขึ้นต๋าน่าจะเพิ่มสักสองล้าน แต่ที่สำคัญคือ อย่างที่ผมแจ้งไปว่าตรงนั้นเป็นทางออกจากบันไดหนีไฟ”

ทำเป็นคลองแล้วจะให้คนวิ่งออกมากระโจนลงน้ำรีใจ เทียบวัฒนธรรมคิดต่อ
ในใจ แต่ไม่พูด

สายตาคมกริบเหลือบมองเจ้าของโครงการ หยั่งเชิงดูว่ากล้าควักกระเป๋า
เพิ่มหรือเปล่า เพราะท่าที่ทราบ งบประมาณของโครงการนี้ก็สูงจนแทบจะชน
เพดานอยู่แล้ว

แล้วเธียรวัฒน์ก็กระตุกยิ้มสนใจเมื่อได้เห็นสีหน้าลังเล

“งั้นเดี๋ยวคุณย้ายบ้านไหนไฟไปอยู่อีกด้านสิ หรือไม่ต้องมีตรงนี้ก็ได้อะ เห็น
มีโน้ตแปลนเยอะแล้วนี่” คู่ต่อสู้ที่แท้จริงไม่ใช่เจ้าของโครงการหรอก แต่เป็นอีกคน
ที่ยังหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองไม่หยุด เธียรวัฒน์หันมายืนยิ้มอย่างไม่รีบร้อน

“ไม่ได้ครับ บ้านไหนไฟต้องมีอย่างน้อยทุก ๆ หกสิบเมตร เป็นพรบ.
ควบคุมอาคาร น้อยกว่านั้นไม่พอให้คนอพยพภายในครึ่งชั่วโมง เคยขึ้นหน้าหนึ่ง
มาแล้วที่ตายกันเกือบร้อย ก็เพราะเรื่องบ้านไหนไฟนี่แหละครับ”

ระหว่างที่เธียรวัฒน์พูด สถาปนิกคนอื่นก็ต้องทำที่เปิดแปลนเปิดอะไรไป
ตามเรื่อง ไม่อย่างนั้นคงอดหลุดหัวเราะออกมาไม่ได้

ซินแสสูงวัยผู้มากความสามารถในการละเลงแปลน ถึงกับต้องสูดลมหายใจ
เข้าลึก ๆ เพราะเพิ่งรู้ว่าสถาปนิกบริษัทนี้เอาเรื่องแค่นี้!

“งั้นคุณทำเป็นสระน้ำเล็ก ๆ ตรงนี้ไปก็แล้วกัน แต่ตัวตึกติดกับถนน
ทั้งสองด้าน อาจารย์ว่าทำถนนเข้าทางนี้จะดีกว่า เพื่อกะตุ้นพลังขั้วขั้ว ส่วน
ทรงตึกอาจารย์ว่าไม่เหมาะ ตึกมันมีโดมอยู่ข้างบน ลักษณะนี้เขาเรียกว่าเข้าข่าย
ทรงโรมัน จะต้องมีส่วนมโหฬารกว้าง ๆ เพื่อรองรับความโอ้อ่าของมัน เป็นลาน
เหม่งตั้งเพื่อให้พลังซีไหลเข้ามา แต่เราไม่มีเหม่งตั้ง มันก็จะเป็นมงคล อาจารย์
เลยหาวิธีแก้ง่าย ๆ คือ ตัดโดมยอดตึกทิ้งไปซะ” ซินแสแทบจะเปิดตำราขึ้นมาถึง
เด็กรุ่นลูก

เธียรวัฒน์แกลังทำเป็นคิด ทั้งที่มีคำตอบรออยู่ในใจแล้ว แค่อยากทิ้งช่วง
ให้อีกฝ่ายได้พักหายใจบ้างก็เท่านั้นเอง

“ที่เห็นเป็นรูปโดมนั้น ความจริงแล้วเป็นสโมคร์เซอร์เวียร์ที่ต่อขึ้นไปจาก
โถงนะครับ เอาไว้เป็นปริมาตรรับควัน เมื่อเกิดเพลิงไหม้จะได้ชะลอการกระจาย

เพื่อระบายออกจากอาคาร ธรรมชาติของควันจะลอยขึ้นที่สูงเสมอ ถึงไฟจะยังไม่ไหม้ ไม่ครบทุกชั้น แต่ที่คนตายกันเยอะก็เพราะสำหรับควันกับขาดอากาศหายใจครับ ไม่ใช่เพราะโดนไฟคลอก แล้วคราวก่อนที่ได้ยินว่าคุณคุยกับเพื่อนผมไว้ว่า จะให้อาผนั้งข้างบันไดบางส่วนออก จริงๆแล้วเราต้องทำปิดล้อมบันไดเอาไว้ ให้อากาศไหลได้อย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงระหว่างการหนีลงจากอาคารครับ ยิ่งอาคารสูงมากเท่าไร การออกแบบก็ยิ่งต้องรัดกุม ถ้าต้องการแก้ไขอะไร แนะนำให้แก้ไขได้เฉพาะเปลือกนอกของอาคารเท่านั้นนะครับ”

เชียววัฒน์เตือนอีกฝ่ายทางอ้อม ไม่อยากให้มีการ ‘ล้าเส้น’ มากเกินไปนัก เพราะมันเกี่ยวเนื่องกับระบบความปลอดภัยในอาคารที่มีการคำนวณกันมาอย่างรัดกุมแล้ว

เจออทิฤทธิ์ดีคิเรียรเข้าไป ชินแสถึงขั้นต้องม้วนเสื่อกลับบ้าน เหลือไว้แต่รอยยิ้มแห่งชัยชนะของทีมสถาปนิก

ทุกคนแทบจะลุกขึ้นปรบมือให้มือปราบชินแสอย่างพร้อมเพรียง จากที่ต้องแก้แบบทั้งอาคาร เลยเหลือแค่ทำสระเล็กๆ กับปลูกต้นไม้สองสามต้นเพิ่มเท่านั้น

บทละครนี้ก็เขียนเป็นเป่าสาก แต่บทจะพูดขึ้นมา คู่กรณีเป็นได้เดินสอยรวงแทบทุกราย ไม่ใช่แค่บริพงค์เท่านั้นที่คิด ใครต่อใครก็รู้ฤทธิ์เดชของเชียววัฒน์กันทั้งบริษัท

แล้วชีวิตนี้จะมีใครไหมหนอ ที่แน่พอจะปราบ ‘ดีคิเรียร เกรียนนรก’ ลงได้

“เชียว เย็นนี้ว่างมั๊ย ไปกินเหล้ากัน”

เชียววัฒน์ส่ายหน้าปฏิเสธทั้งที่เป็นวันศุกร์

“อยากไปเหมือนกัน แต่ต้องรีบไปเช็ยงรายต่อ” เขาตอบ

“อ้าว จะไปทำไม”

พอเพื่อนถาม ใบหน้าของเสื่อยิ้มยากจึงเปื้อนรอยยิ้มบางๆ ก่อนบอกเหตุผลที่ต้องเดินทางไปแบบปัจจุบันทันด่วน

“รึกำลังจะแต่งงาน”

อากาศทางเหนือที่แม้ว่าตอนนี้จะสายมากแล้ว แต่ก็ยังคงเย็นสบาย ญาติมิตร เพื่อนฝูงมากมายที่ไม่ได้เจอกันนานต่างหน้าขึ้นต่าบ้านเมื่อได้มาพบปะกันอีกครั้ง ทิวทัศน์บนเนินเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของเรือนล้านนายิ่งทำให้บรรยากาศดูสดชื่น

“พี่มันช่วยสวายนะ พี่เถียรว่ามั้ยคะ”

เสียงแจ้วๆ ของยายเมยเรียกให้พี่ชายคนรองดูด้วยความตื่นตื่น ดวงตากลมโตะจล้องอยู่แต่กับพี่สะใภ้ในชุดไทยจักรพรรดิยกดินทองทับสไบสีกลีบบัวโรยที่สะกดเธอให้ตะลึง เจ้าของโบหน้าสวยหวานอย่างยิ่งนั้น ประวัติพี่ชายคนโตของเธอคอยเคียงข้างอยู่ไม่ห่าง

เถียรว่าฉันไม่ตอบ เขายังคงตามเก็บภาพสวยในงานด้วยกล้องที่พกติดตัวมา

“หลบไป เกะกะ” เสียงเข้มดุโล่งอย่างรำคาญเมื่อน้องยืนบังกล้อง จนน้องสาวต้องรีบหลบ ก่อนที่จะมีเธอเข้าไปอยู่ในเฟรมเป็นของแถมให้พี่ชายต้องหงุดหงิด

จากนั้นหญิงสาวก็เหลียวซ้ายแลขวาเพื่อหาอะไรทำ แล้วก็หายไปรวมตัวกับกลุ่มญาติผู้ใหญ่ที่มาจากญาติซึ่งนั่งอยู่อีกฟากของบริเวณงาน ปล่อยให้เถียรว่าฉันตามเก็บภาพไปคนเดียวจนหน้าใจ

หลังจากพิธีทางศาสนาเสร็จสมบูรณ์และเจ้าบ่าวเจ้าสาวถูกส่งตัวเข้าเรือนหอไปแล้ว แยกที่มาร่วมงานจึงนั่งกับพื้นไม้จับกลุ่มคุยกันอย่างเป็นกันเองบนเรือนไม้แบบล้านนาที่ใช้เป็นสถานที่จัดงาน ตัวเรือนหลายหลังเชื่อมกันด้วยลานเปิดโล่งกว้างขวาง มีชานซัดมันสะอาดเอี่ยมไว้ให้แขกทุกคนนั่งกันตามสบายบนพื้น

พอเถียรว่าฉันถ่ายรูปเสร็จจึงกลับมานั่งรวมกันกับญาติๆ

“เถียร พี่เขาแต่งแล้ว เมื่อไหร่จะถึงตาเรา” พอเห็นหน้าหลานชายตัวดี ป้าของเขาแซวขึ้นมา

“รายนี้นะเธอ แค่นี้ยังไม่เคยจะมีกะชาวบ้านเขาเลย” คุณนายศศิ ปันอุบ ลูกชายคนโตก็เกือบจะไม่ได้ลงจากคานแล้ว ยังต้องมาหวังลูกชายคนเล็กอีก

เชียรวัดหนึ่งซัดสมาธิอยู่บนพื้นไม้ จะถามก็ครั้งก็เหมือนเดิมคือ ‘ไม่มีคำตอบ’ ภายใต้ใบหน้าเรียบสนิทนั้น แม้มันจะดูเรียบร้อยอยู่หรือกในสายตาผู้ใหญ่ แต่ทุกคนรู้ว่าฤทธิ์เดชณะแค่นั้น โลกส่วนตัวสูงก็ว่าແแล้ว นี่ที่ป้าหน้าอกก็ไม่เคยจะมีใครบังคับได้ ถ้าเจ้าเชียรบอกว่าไม่ ก็แปลได้เลยว่าตามนั้น ไม่ต้องเสียเวลาเข้าชี้ให้มากความ

เรื่องเรียนเรื่องงานไม่เคยทำให้หนักใจ ยกเว้นแต่เรื่องนิสัยที่ดูออกจะประหลาดหน่อยๆ จนไม่มีผู้หญิงคนไหนเข้าถึงได้ เลยไม่ต้องแปลกใจว่าทำไมถึงได้อยู่เป็นโสดมาจนปานนี้

“เมย ไปยกน้ำมาให้ป้าๆ ดื่มหน่อยลูกไป”

ศศิหันไปบอกคนนั่งพับเพียบแต่ฟังเสก ที่ในมือมีกล้องราคาแพงระยับของเชียรวัดหนึ่งซึ่งเธอเอามากดดูรูปเล่นอย่างสนใจ พอได้ยินอย่างนั้น เจ้าของชื่อจึงยื่นกล้องคืนให้พี่ชายครอง แล้วลุกขึ้นไปตามคำสั่งอย่างไม่รีรอ ผู้ใหญ่หลายคนมองตามหลัง

“หนูเมยเองรีนั่น น่ารักจริง ไม่เห็นแคสึห้าปีนี่โตเป็นสาวแล้ว เรียนจบรียังนะ” ป้าคนหนึ่งถามอย่างนึกเอ็นดู

“เรียนจบนานแล้ว แต่คนลงทะเบียนวิทยาลัยกับพวกพี่ๆ เขา คนโตเรียนวิศวกรรมกลางเรียนสถาปัตย์ คนเล็กเรียนมัณฑนศิลป์จ๊ะ”

คุณนายศศีตอบด้วยความภูมิใจ แม้ไม่ใช่ลูกก็เหมือนเป็นลูก ทั้งที่เด็กคนนี้เป็นลูกของประภา เพื่อนซึ่งสนิทกันมาตั้งแต่สมัยยังสาว แต่เพราะเธอเองมีแต่ลูกชาย เลยโม่เอเองว่ายายหนูเมยเป็นลูกสาวคนเล็ก แล้วก็มีคนหลงเชื่อจริงๆ ว่าบ้านนี้มีกันสามคนพี่น้อง ริ เชียร เมย

“ถ้าตาเชียรหาใครไม่ได้ ก็แต่งกับยายหนูเมยเลยเป็นไงละ ง่ายดี” ญาติสนิทพูดประกายความคิด

เลยพลอยทำให้เพื่อนของศศีที่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องภายในครอบครัวต่างก็เพ็งนึกขึ้นได้ว่า สาวน้อยที่เดินยิ้มเป็นกลับมาพร้อมกับถาดที่บรรจุแก้วน้ำเย็นๆ นั้น ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของคุณนายศศี

เมื่อญาติคนหนึ่งเปิดประเด็น หลายเสียงที่รักและเอ็นดูหนูเมยก็ช่วย

เซียร์กันยกใหญ่ กลัวว่ายายเมยจะต้องแต่งงานไปอยู่บ้านอื่น ศศิทำหน้าที่ไม่ถูก ทั้งที่ใจลึกๆ ก็นึกอยากให้เป็นอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน เธอถึงกับเคยออกปากขอ ยายเมยมาเลี้ยงตั้งแต่ตอนยังเล็ก แต่เพื่อนเธอไม่ยอมยกให้

“ในเมื่อขอเป็นลูกสาวไม่ได้ งั้นมาเป็นลูกสะใภ้แทนก็น่าจะดีนะ” คุณนายศศิ นึกถามตัวเองอย่างซึ้งใจ

เธียรวัลณ์หนึ่งนึ่ง ทำตัวกลมกลืนไปกับเสาทีพึ่งอยู่ราวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ จนประภาแม่ตัวจริงของเมยเดินเข้ามาร่วมวง

“คุยอะไรกันอยู่หรือจ๊ะ” เธอทრุดตัวลงนั่งข้างเพื่อนวัยเดียวกัน

“กำลังคุยกันว่า ถ้าตาเธียรหาสาวที่ไหนไม่ได้ ก็ให้แต่งงานกับหนูเมยเลยจะดี มั้ย” ญาติของคุณนายศสึบอก

ว่าประภาตกใจแล้ว ยิ่งงักไม่ได้ครึ่งของสาวน้อยที่เพิ่งรู้ว่าถูกพาดพิง สาวน้อยเล็กคิวสูง

“หือ...” ก่อนที่จะขำพรีตออกมา

พอเห็นอย่างนั้น คุณนายศสึก็ได้แต่ถอนหายใจพลางบ่น

“โธ๊ย อย่าเลยเธอ ฉันยังไม่อยากหยอดน้ำข้าวต้มให้ใคร” ก็สองคน หาเรื่องกันไม่เว้นแต่ละวัน โดยเฉพาะเจ้าเธียรที่เล่นงานน้องหนักมากขึ้นเรื่อยๆ ชนิดไม่คิดจะยังมีเอเลียวาน้องเป็นผู้หญิง

หนูเมยนั้นทั้งน่ารักและว่านอนสอนง่าย ใครต่อใครถึงได้พากันทิ้งรักทิ้งหลง จะเว้นก็แต่คนเดียว...ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าป็นใคร

เมื่อหลายปีก่อน ปฏิภริยาตอบสนองเมื่อพี่ชายคนรองได้พบกับน้องสาว คนใหม่เป็นครั้งแรกก็คือ...

‘ไม่ได้เกลียด...แต่ไม่ใส่ใจ’

๒๓

จุดเปลี่ยน

“เงิเยียร ได้ข่าวว่าจะโดนจับแต่งงานกับยายเมยหรือ” ปรีวัตต์หัวเราะขำกับความคิดแผลงๆ ของญาติๆ

แม้จะเป็นแค่เรื่องตลกที่ไม่มีใครคิดเป็นจริงเป็นจัง แต่พอโดนหลายคนล้อมากๆ เข้า เงิเยียรวัฒน์ก็ซักจะรำคาญ

“หัวเราะเข้าไปเถอะ นายมันล่อยลำไปแล้วนี่” เขเห็บแถมเจ้าบ่าวหมาดๆ ที่ตั้งแต่คืนดีกับแฟนเก่าจนกระทั่งได้แต่งงาน สองคนก็ตัวติดกันยิ่งกว่าตั้งเม

จะว่าไปแล้ว ระหว่างเขากับปรีวัตต์ไม่เคยมีคำเรียกพี่หรือน้องหลุดออกจากปากตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ด้วยความที่อายุห่างกันเพียงสองปี หรือจะว่าไปจริงๆ ก็แค่ปีกว่าๆ เท่านั้น ทำให้รู้สึกสนิทกันอย่างเพื่อนซะมากกว่า

ปรีวัตต์เลยได้แต่ยิ้มโดยที่ไม่ตอบอะไร แต่ใบหน้าที่สุดขจนลั่นนั้นก็ถือเป็นคำตอบได้อย่างดี

ถึงจะนั่งจิบเบียร์กับน้องชายตามประสาพี่น้องอยู่อย่างนี้ ใจเขากลับล่อยไปหาใครบางคนอยู่เรื่อย แม้จะอยากอยู่ด้วยกันแค่ไหน แต่มนต์วัฏฏ์ก็ผลักดันให้เขาออกมาสังสรรค์กับญาติๆ อีกหลายคนที่ยังคงพักผ่อนยาวที่รีสอร์ท เพราะแต่ละคนอุตุล่ำที่มีน้ำใจเดินทางมาตั้งไกลเพื่อร่วมงานแต่งงาน

เงิเยียรวัฒน์มองพี่ชายแล้วก็นึกเบาใจ เขารู้จักมนต์วัฏฏ์มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผ่านเรื่องราวการพบและพลัดพรากของทั้งคู่ ที่แม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าไร สุดท้ายคนที่รักกันก็ย่อมต้องฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่างเพื่อให้ได้กลับมา

เจอกันใหม่ และอยู่เคียงข้างกันตลอดไป

แล้วเขาล่ะ เมื่อไหร่จะมีวันนั้น

“ความจริงก็ไม่เลวเหมือนกันนะ เห็นนายไม่ยอมมีแฟนกับเขาซะที” คนที่มีใบหน้าละม้ายกันบอกยิ้มๆ

พูดถึงความเหมือน ทั้งปริวิตต์และเถียรวัฒน์นั้นคล้ายกันมากจนบางทีคนยังสับสนว่าคนไหนพี่คนไหนน้อง แต่ที่แยกออกในทันทีนั้นก็คงเป็นที่บุคลิก ปริวิตต์ดูอบอุ่น ยิ้มง่าย และเป็นมิตร แต่เถียรวัฒน์กลับนิ่งและเข้าถึงยากจนไม่มีใครกล้าเข้าไปวนวาย

แล้วยังมีแถมมาอีกหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับใดๆทางสายเลือด แต่ใบหน้ากลับโชคทั้งเขาและปริวิตต์มาทั้งกะบิ แถมยังทำท่าจะเลื่อนสถานะใหม่มาเป็น ‘คู่ดูนาหงษ์’ ของเขาซะนี่

“เหลวไหลน่า” เถียรวัฒน์ส่ายหน้าพลาญจิบเบียร์ที่ยังเหลืออยู่

“แต่งงานแล้วเป็นไงมั่ง รู้สึกชีวิตดีขึ้นมั๊ย” เขานึกอยากรู้ เพราะยังไม่เคยสัมผัสชีวิตแบบนี้ แบบที่ว่ามีใครสักคนมาดูแลกันตลอดเวลา

“อืม ก็ยังต้องปรับตัวกันอยู่ ดูมันเขายังงงๆอยู่เลย ที่ต้องแต่งงาน”

ปริวิตต์อมยิ้มเมื่อนึกถึงสิ่งที่มันด้วงตุ๋น หลังจากเขาจับเธอแต่งงานชนิดสายฟ้าแลบจนเธอตั้งตัวไม่ทัน

‘ริ แต่งงานกันแล้วเราต้องทำยังไงต่อ’ เธอหมายถึงการใช้ชีวิตรวมกันนะ

นั่นแต่คุณสวยที่มีเขาเป็นเจ้าของเรียบร้อยแล้วติดจะกังวลเล็กๆ เพราะยังจับต้นชนปลายไม่ถูกกับการเริ่มต้นสร้างครอบครัวด้วยกัน

มันก็เป็นชะอย่างนี้ มักจะมีปัญหาโลกแตกมาให้เขาได้ขบคิดอยู่บ่อยๆ ถามมาอย่างนี้ก็ไม่รู้จะตอบยังไง เพราะเขาเองไม่เคยแต่งงานกับใคร นอกจากกับเธอคนเดียว

แต่ที่แน่ๆชีวิตเขาเปลี่ยนไปแล้ว จากที่เคยตัวคนเดียว ทำอะไรคนเดียว จากนั้นทุกเช้าตื่นมาก็จะมีคนให้กอด ให้บอกรัก มีคนคอยห่วงคอยใส่ใจเวลาจะไปไหนหรือทำอะไร จากที่เคยทำงานไปวันๆ ตอนนี้ชีวิตเขากลับมีเป้าหมายทั้งหมดก็เพื่อความสุขของมัน ‘ผู้หญิงที่น่ารักและยิ้มหวานที่สุดในโลก’

ประวัติก็ยิ้มอย่างมีความสุข ก่อนส่องมองน้องชายที่ยังครองตัวโสดราวกับ
นักพรต

“พอแต่งงานแล้วมันก็รู้สึกดีกว่าตอนเป็นโสดเยอะ นายน่าจะลองมองใคร
เอาไว้บ้าง”

ทั้งๆที่รู้ว่าอย่างน้องชายของเขาไม่มีวันที่จะบังคับได้ โดยเฉพาะเรื่องจะ
คบหาดูใจกับใคร แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างตลใจ ทำให้ประวัตินั้นก็ตั้งคำถาม

“เธียร ถ้าเกิดว่าวันหนึ่งนายต้องแต่งงานกับน้องขึ้นมา นายจะอย่างไร”

เท่านั้น เธียรวัฒน์ก็ตัวตลสายตามองอย่างไม่พอใจ

“รี ออย่าพูดเป็นกลางแบบนี้”

งานแต่งงานของพี่ชายผ่านไปได้ปีกว่าแล้ว และริยังคงทำงานอยู่ที่ท่ามกลางธรรมชาติ
ที่เชียงใหม่ ทั้งให้เธียรวัฒน์เผชิญกับมลพิษอยู่ที่กรุงเทพฯ ว่างๆ ถึงจะโหมมาเล่า
ให้กันฟังว่าพามันไปเที่ยวไหนมาบ้าง คราวก่อนก็ข้ามไปฝั่งลาว บุกดตะลุยกเข้าไป
ถึงสิบสองปันนา และดูเหมือนว่าคู่รักขาเที่ยวจะไม่หยุดเดินทางง่าย ๆ จนกว่า
จะไปให้ครบทุกซอกทุกมุมของโลกนี้

ส่วนเขาเองก็เหมือนเดิม ยังคงทำงานอยู่ในแผนกที่ครองแชมป์งานยุ่งที่สุดใน
บริษัท

“เธียร เมื่อไหร่ขอพรอั้งจะเสร็จวะ”

“เมื่อแกเลิกบ่นแล้วมาช่วยกันทำ” เสียงห่มเอ่ยหนึ่ง ๆ จนเพื่อนที่โวยวาย
สำนึกได้

คิ้วเข้ม ๆ บนใบหน้าขาวจัดยังคงขมวดมุ่น ริมฝีปากสีสดแหม่มเข้าหากัน
อย่างใช้ความคิด ขณะไล่สายตามองแบบร่างแยกชิ้นส่วนอาคารไปพร้อมๆ กับ
สถาปนิกคนอื่นที่ทำงานกันเมื่อเป็นระวิง เพราะแผนกวิศวกรรมเร่งจะเอาแบบไปให้ได้
ภายในวันนี้

ระหว่างที่ยุ่งอยู่กับงาน เสียงเตือนว่ามีข้อความเข้าจากมือถือก็ดังขึ้น
มันดังมาเป็นรอบที่สิบของวันแล้ว

เธียรวัฒน์เงยขึ้นมองเพียงนิดเดียวก็รู้ว่ามันถูกส่งมาจากเบอร์เดิมและ

ดีขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งก็อีกตามเคยที่เขาไม่ได้สนใจจะหยิบมันมากดอ่าน เพราะรู้ว่ายังคงเป็นข้อความทำนองเดิมๆ

เขายังคงก้มหน้าทำงานต่อไป เพราะต้องเร่งให้เสร็จ เพื่อจะได้ไปงานแต่งของญาติผู้ใหญ่ที่โรงแรมริมน้ำไม่ใกล้ไม่ไกล แม้กับน้ำภาและญาติคนอื่นๆ ก็ชนกันขึ้นมาจากภูเก็ตจนหมด

หลังจากที่แผนกวิศวกรรมรับแบบไปแล้ว เร็วรัวฉันทก็ขับรถไปที่งานแต่งงานต่อ กว้างจะเล็กก็เลยเที่ยงคืนมาแล้ว รถญี่ปุ่นมือสองกลางเก่ากลางใหม่พาคนขับผู้เหนื่อยล้ากลับมาถึงบ้านไม้ทรงมะนิลาในสวนย่านชานเมือง

ยายเมยไม่ได้กลับมาด้วยเพราะอยากค้างกับแม่ที่โรงแรม บ้านเลยดูเงียบกว่าปกติ จะเหลือก็แต่เจ้าไอยัวะที่กระดิกหางออกมาทำหน้าที่ต้อนรับเขาแทน นายหญิงของมันได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ชายหนุ่มจัดการคลุกข้าวให้มันกิน จากนั้นจึงเดินขึ้นไปอาบน้ำแล้วล้มตัวลงบนเตียงด้วยความเหนื่อยอ่อน หลังจากอดหลับอดนอนมาหลายวัน เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยทำโปรเจกต์ส่งอาจารย์ตอนเรียน อาชีพสถาปนิกถูกจัดให้เป็นอาชีพที่ต้องอดหลับอดนอนเป็นอันดับต้นๆ เลยกี่ว่าได้ และแน่นอนว่าไม่ค่อยมีใครมีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับ เพราะสามารถปิดสวิชต์ตัวเองได้ในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที่

เปลือกตาหนายาวรีลิมขึ้นอีกครั้งก็เมื่อเช้าวันใหม่ เร็วรัวฉันทไม่ต้องรีบลุกเพราะวันนี้เป็นวันเสาร์ จึงหลับตาลงอีกครั้ง แต่หูยังแว่วเสียงความเคลือบไหวอันคุ้นเคยที่ตั้งมาจากชั้นล่าง ‘ยายเมยกกลับมาแล้ว’

เขานอนแช่อยู่บนเตียงได้สักพักก็ลุกขึ้นไปล้างหน้าล้างตาแล้วลงไปข้างล่าง “อรุณสวัสดิ์ค่า”

เสียงใสๆ ที่ลាយบรยากาศอันเงียบเซียบของบ้านลงได้อย่างราบคาบเหมือนทุกครั้ง ไม่ต่างจากภาพเดิมๆ ที่เขาเห็น คือเจ้าตัวในชุดผ้ากันเปื้อนกับที่ลึงสติบประจำคือห้องครัว

ยายเมยวุ่นวายอยู่กับหม้อสองใบที่กำลังเดือดปุดๆ บนเตา บนโต๊ะมีกับข้าว

อีกสองงานที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว เรื่องทำกับข้าวไปพร้อมกันหลายๆอย่างถือเป็นความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่ช่วยน้ำภาทำข้าวแกงขายตั้งแต่เล็ก

บางครั้งก็รู้ก่อนว่าจะไม่ได้กลับมาอนบ้าน ยายเมยก็มักจะทำอาหารใส่ตู้เย็นไว้เสมอ เพราะรู้ว่าเขาเป็นคนทานยาก บางทีก็ไม่ถูกปากเท่าไรถ้าให้ไปกินร้านตามสั่งข้างนอก

เชียวรัตน์เดินไปชะเง้อดูแกงในหม้อว่ามีอะไรกินบ้าง แล้วก็กลับไปนั่งลงบนโต๊ะเขียนแบบในห้องรับแขกใกล้ๆกับทีวี เขาเปิดดูรายการข่าวภาคเช้าไปด้วยและทำงานไปด้วย

คนที่กำลังใช้ทัพพีคนหม้ออยู่นึกสนุก เลยแกล้งแห่คนเพิ่งตื่นและยังไม่ยอมพูดกับเธอ

“อะไรคะ ทักไม่ตอบแบบนี้ ยังชินเมยอยู่ใช่ไหม”

“ชินอะไร” ได้ผล คราวนี้เชียวรัตน์หลังกลยอมเปิดปากพูด โดยปกติแล้ว ถ้าเพิ่งตื่นนอนเขาจะไม่มีอารมณ์พูดจาใดๆกับใครทั้งสิ้น

“ก็เรื่องที่ป้าๆเขาๆเราๆคะ”

เชียวรัตน์งงไปพักใหญ่ว่าเรื่องอะไร คนถามยิ้มกรู้กริมที่เห็นเขาทำหน้าเอ๋อ เลยแกล้งแซวหน้ากเข้าไปใหญ่

“ยันแน่ เขินๆ คิดอะไรกะเมยปะเนี่ย” พูดเองหัวเราะเองคนเดียวจนเชียวรัตน์เพิ่งมานึกออกว่า ญาติๆพากันยุให้เขากับยายเมยได้กันเองอีกแล้วในงานเมื่อคืน เสียงห่มจึงตอบกลับหน้าๆ

“คิดสิ คิดอยู่ว่าจะเอาอะไรยัดปากดี” ทาเรื่องให้โดนแซกกะโหลกแต่เข้าส่วนคนในครัวก็หัวเราะคิกคักชอบใจอยู่คนเดียวที่ได้แซวกันเล่น

“ถามจริงๆเถอะคะ ไม่เคยเห็นพี่เชียวพาแฟนมาเล่นที่บ้านสักที แล้วเมื่อไหร่จะมีเป็นตัวเป็นตนซะทีคะ” แม่ครัวประจำบ้านเอ่ยถาม ขณะนำถ้วยแกงร้อนๆจากหม้อมาเสิร์ฟให้บนโต๊ะหน้าทีวี

“ทำไม จะจับเธอ” เชียวรัตน์เริ่มกววนประสาทกลับ คราวนี้อีกฝ่ายหัวเราะลั่น แต่ก็ยังไม่วายเดินมาจ้อต่อใกล้ๆเขาที่หอบงานกลับมาทำที่บ้าน

“นี่เมยไม่ได้จะหาเรื่องพี่เชียวเลยจริงๆนะ ก็ในงานมีแต่คนมารุมถาม

แต่เมย์ว่าพี่เชียรเคยพาใครมาที่บ้านบ้างรึยัง เมย์ก็บอกว่าไม่มี เขาก็พากันไม่เชื่อหาว่าเมย์ช่วยพี่เชียรปิด ถ้าพี่เชียรไม่ชอบผู้หญิง ฉันพี่เชียรชอบผู้ชายหรือคะ อู๊ป...!”

มือหนาหิบบไม้ฉากที่วางอยู่ยึดใส่ปากคนพูดมากให้คาบเอาไว้ เพื่อความสงบสุขของมวลมนุษย

“เมื่อไหร่จะหยุดพูด ร้าคาญ” เชียรวัฒน์บ่นเสียงต่ำ

ตากลมจ้องแป่ว แล้วก็ขอมถอยร่นไปแต่โดยดี พร้อมส่งสายตาแทนคำพูดว่า ‘ไปได้...’

“เดี๋ยว...” ไม่ทันจะถอยหลังไปถึงสามก้าว เขาก็เรียกกลับมาใหม่

“ไปแต่ตัว เอาไอ้ฉันคืนมาด้วย” เชียรวัฒน์บอก พลังกระดิกนิ้วขอลิ่งที่เธอคาบอยู่ในปากคืน

แต่คนกำลังงอนอยู่ก็ยิ่งงอนเข้าไปใหญ่ พร้อมทำท่าจะเดินหนีและไม่ยอมทำตามคำสั่งง่าย ๆ เชียรวัฒน์เลยต้องลุกพรวดก็เดียวเพื่อไปดึงตัว เพื่อยื้อไม้ฉากออกมาจากปากคนที่ทำตัวประหลาดหนึ่งเป็นสายพันธุ์เดียวกับเจ้าไอ้ยะ

เหตุการณ์ก็กลายเป็นเล่นชกเยือกกันอยู่สองคนพี่น้อง กว่าเขาจะได้คืนก็ต้องเขกทะเลาะไปหนึ่งที่เป็นรางวัล เชียรวัฒน์พลิกสำรวจดูไม้ฉากของตัวเองด้วยความหงุดหงิดเมื่อเห็นรอยฟัน จึงแจกมะ هنگแถมไปอีกรอบจนยายเมย์ร้องลั่น

“เล่นไม่รู้จักเวลาเวลา” เชียรวัฒน์ดู

“ใจร้าย!” น้องเล็กยังคงโวยต่อ จนเขาทำท่าเหลียวหาอะไรมาหวดกันนั้นละ เจ้าตัวแสบจึงรีบแผ่นแนบหายกลับไปในครัวเพื่อจัดการตัดอาหารที่เหลือมาเสิร์ฟต่อ เชียรวัฒน์นึกขำใจอยู่ที่วันนี้แม่กับน้าภาไม่ยอมเอายายเมย์ไปเที่ยวด้วยไม่อย่างนั้น โลกของเขาคงสงบสุขกว่านี้

จนกระทั่งบ่ายคล้อย มือที่กำลังร่างแบบอยู่ก็ต้องหยุดลง เพราะเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ที่เขาจำไม่ได้ว่าวางทิ้งเอาไว้ตรงไหน

เชียรวัฒน์ไม่ทันจะลุกไปหา ยายเมย์ก็วิ่งปร้อเอามาให้ พร้อมรายงานเสร็จสรรพ

“พี่เชียร์ลิมไว้ ในครัวเมื่อคืนค่ะ”

พอเชียร์วัฒน์รับมาดูว่าเป็นใครก็กดตัดสายทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ และกลับไปทำงานต่อ ไม่นานเสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้นมาอีกสองสามรอบติดๆ จนต้องกดรับไปเพื่อตัดรำคาญ

“ฮัลโลล” น้ำเสียงราบเรียบนั้นแสดงออกถึงความเบื่อหน่ายอย่างไม่ปิดบัง

“น้องเชียร์...” เสียงหวานที่ปลายสายทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจเมื่อได้ยินเสียงของคนที่เขาเฝ้าคิดถึง

“ผมไม่รู้ว่าคุณไปเอาเบอร์ผมมาจากไหน แต่ที่เรटकกลงกันไว้คือ เราจะไม่ติดต่อกันอีกไม่ไหวหรอกครับ”

น้ำเสียงนิ่งสนิทไม่ต่างจากวันที่เขาและเธอเจอกัน แม้จะมีข้อตกลงในความสัมพันธ์ชั่วคราวข้ามคืน แต่อีกฝ่ายกลับไม่ยอมจบ

“พี่ขอโทษ แต่พี่รักน้องเชียร์นะ พี่รักน้องเชียร์มาก” ปลายสายเสียงลั่นเครือ

“เราเจอกันแค่ครั้งเดียว คุณยังไม่รู้จักผมดีด้วยซ้ำ คุณจะมารักผมได้ยังไง”

เมื่อเขาถามกลับ อีกฝ่ายก็หาเหตุผลมาตอบเขาไม่ได้ แต่เชียร์วัฒน์รู้ดี เขารู้ว่าผู้หญิงคนนี้กำลังลุ่มหลงเขาจนเข้าขั้นยอมทิ้งศักดิ์ศรีของตัวเอง

“ผมว่าพอแค่นี้เถอะครับ เรื่องมันเลยเถิดมาไกลแล้ว เราอย่าเจอกันอีกจะดีกว่า เพราะคนที่จะมีปัญหาตามมานะไม่ใช่ผม แต่เป็นคุณ” เชียร์วัฒน์เตือนกว่าจะรู้ว่าอีกฝ่ายมีพันธะ ไม่ได้ตัวเปล่าเล่าเปลือยอย่างที่เคยบอกเขา ก็สายไปแล้ว

“ในเมื่อเชียร์ไม่สนใจพี่ พี่ก็ไม่ว่าอะไร แต่พี่ขอร้องไ้ด้มัย พี่อยากเจอเชียร์อีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

ความลุ่มหลงครอบงำหญิงสาวจนขาดสติ ยอมทำทุกอย่างเพื่อแลกกับการได้เห็นหน้าคนที่ทำให้เธอไม่เป็นอันกินอันนอน ส่วนเชียร์วัฒน์นั้นเอาแต่นิ่งเงียบ

“ไ้ด้มัย ออกมาเจอพี่ครั้งสุดท้าย แล้วพี่จะไม่ขออะไรจากน้องเชียร์อีกเลย” อีกฝ่ายรบเร้าแทบขาดใจ

จนในที่สุดเขาก็ยอมอ่อนใจ...แต่ว่าต้องมีข้อแม้

“สัญญาได้มั๊ย ถ้าผมไปเจอคุณแล้ว คุณจะต้องไม่มายุ่งเกี่ยวกับผมอีก”
เถียรวัฒน์ระบุเงื่อนไข

“ได้สิ พี่สัญญา” หญิงสาวล่อลวงลักตบแทบไม่ทัน ดีใจอย่างที่สุดที่จะ
ได้เจอเจ้าของใบหน้าที่ทำให้เธอไม่อาจลืมเลือนได้แม้กระทั่งในความฝัน

แค่ครั้งเดียวเท่านั้นเพื่อจะได้จับปัญหา เถียรวัฒน์จึงลุกขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
ขึ้นบน แล้วหยิบกุญแจรถ

พอออกมานอกบ้านก็เจอหญิงสาวกำลังพอกสบูให้เจ้าโอยัวะอยู่ข้างกiosk
ตรงสนามหญ้า เขาเลยหันไปบอก “เมย ผ้าบ้านดีๆ นะ จะออกไปข้างนอก”

“พี่เถียรจะไปไหนหรือคะ” เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลล้อมกรอบตาเงยขึ้นมา
ยิ้มให้ทั้งนัยน์ตา ทั้งที่ตัวเองเพิ่งจะโดนเขกหัวชุดไปเมื่อเช้า

เคยโกรธใครนานบ้างมั๊ยเนี่ย เถียรวัฒน์ปรายตามองสาวน้อยที่ตอสนี้
ทั้งหน้าทั้งผมชุ่มโชก เพราะมัวแต่เล่นกับเจ้าโอยัวะจนเพลิน แม้ว่าจะผ่านมานานปี
แต่ในสายตาของพี่ชายคนนี้ ยายเมยก็ยังเป็นเด็กอยู่ร่าไป

“แล้วตกลงว่าจะไปไหนหรือคะ”

ถามไปก็เท่านั้น ถ้าเขาไม่อยากตอบก็คือไม่ตอบ แต่คนจอมตื้อไม่ยอมแพ้
ง่าย ๆ

“ฮั่นแน่ ไม่ตอบอย่างนี้แสดงว่าแอบไปเด็ดกับสาวแน่เลย ว่างๆ พามา
ทานข้าวที่บ้านบ้างนะคะ เมยจะทำอาหารเลี้ยงว่าที่พี่สะใภ้ให้สุดฝีมือเลย”

เถียรวัฒน์ยังคงนิ่ง แต่สายตากลับมองเจ้าโอยัวะที่ แล้วก็มองเจ้าของที่เก็บ
มันมาเลี้ยงที่

“นั่นจะอาบน้ำให้หมาหรือว่าจะให้หมาอาบน้ำให้คน” เขาหักสภาพเปี้ยก
มะล่อกมะแล็กของทั้งคู่ จนยายเมยเหมือนนึกขึ้นได้ เลยก้มลงดูตัวเองแล้วก็
หัวเราะร่า เจ้าโอยัวะซวงซิงจ้งหวะที่เจ้าของหยุดมือสะบัดขนไล่น้ำสุดแรงเกิด
ผลก็คือ ฟองสบู่ทั้งหมดบนตัวมันเคลื่อนย้ายมาอยู่บนตัวยายเมยแทน

“อ๊าย! โอยัวะ!” เสียงวิ๊ดว้ายเป็นรอบที่เท่าไรของวันแล้วก็ไม่รู้ ยอมรับ
ว่าวันไหนไม่ได้ยินเสียงกรี๊ดของยายเมย บางทีเขาเองก็นอนไม่หลับ

เชียวรวัฒน์มองคนตัวเล็กที่กำลังพุดพืดเหวี่ยงกับเจ้าโอยวะอย่างขำขัน ยายเมยเฮฮาเรงร่าได้ทั้งวัน เหมือนคนที่ไม่เคยทุกข์ร้อนกับเรื่องใดๆ ในชีวิต พอโดนดูก็แค่งอโยยได้แป๊บเดียว ลักพักก็กลับมาเรงใหม่ เลยรู้แล้วว่าดำไปก็เท่านั้น เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาเหมือนเดิม ความจำสั้นเสียยิ่งกว่าปลาทอง

เขาปลอ่ยให้ยายเมยโวยวายต่อไป ส่วนตัวเองก็ตรงไปที่รถ

“พี่เชียวรวัฒน์ดี ๆ นะ รีบไปรีบมาล่ะ เดี่ยวเย็นนี้บ้านี้จะมาแล้ว”

แม้จะกำลังกอดรัดอยู่กับเจ้าโอยวะจนเละเหะ แต่แม่สาวน้อยร้อยยี่ของบ้านหลังนี้ก็ยังไม่วายมีแกใจโอบก้อมือบ้ายบายไล่หลัง เมื่อเขาสตาร์ตรถแล้วขับออกไป

เชียวรวัฒน์เหลือบมองภาพนั้นผ่านกระจกมองหลังนิดเดียวก่อนเลี้ยวรถออกถนน โดยไม่ได้รู้เลยว่าอันตรายข้างหน้ากำลังรอเขาอยู่ และมันจะเป็นจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญในชีวิต

สักวาสามีที่น่ารัก
ยังซึ้งโกรรโทษชะตาหรืออะไร
อย่าเสียอกเสียใจไปเลยเล่า
เด็ดดอกไม้ร่วมต้นแต่ปางบรรพ์

เลยหน้าทักกรรยาข้างใต้ไหม
ตึงยังโง่เราก็ดูแต่งานกัน
นั่นเพราะเราเป็นเนื้อคู่ตุนาหงิน
บนสวรรค์ท่านจึงให้ I love you
(กรรยาผู้โชคดี)

สักवाद่าแล้วไม่ซึมซับ
สีซอให้ควายฟังมันยังรู้
บอกไปแล้วรอบที่ร้อยใช้หรือไม่
ถ้ากล้าจับก็เข้ามาจะด่าจน

ด่าจนยับแล้วก็ยังไม่เข้าหู
นี่เข้าหูแล้วเลยผ่านปานสายลม
ว่าไม่เคยคิดอะไรไม่เหมาะสม
หมดอารมณ์จะคุยต่อขอสาตาย
(สามีผู้โชคร้าย)

‘เรียวรัตน์’ สถาปนิกรักสันโดษที่สถานการณ์บังคับให้เขาต้องแต่งงานกับ
‘ยายเมย’ น้องสาวนอกใจที่สุดกะโหลกทะลาคา ที่เอาแต่เฮฮาเร็งรำไปวันๆ
แต่คนที่เขาจะเลือกมาเป็นภรรยา นั้นจะต้องงามพร้อมทั้งกายและใจ
ยิ่งมารู้ทีหลังว่ายายเมยแอบชอบเขาอยู่ด้วย นั้นยิ่งทำให้ต้องรีบหย่า
เขาวางแผนไว้โดยที่ไม่บิ๊วบิ๊วรู้เลยว่า...
‘นี่จะเป็นการแต่งงานเพียงครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายในชีวิต’

หมวดนวนิยาย

ออกแบบปก
ดวงหทัย มิตตฤกษ์ชัยกุล

ภาพปก
Jadeline

